

ЗАСТОСУВАННЯ СУЧАСНИХ МЕТАЛЕВИХ ТА БІОДЕГРАДУЮЧИХ КОНСТРУКЦІЙ ДЛЯ ОСТЕОСИНТЕЗУ МЕТАЕПІФІЗАРНИХ ПЕРЕЛОМІВ ГОМІЛКИ

Дудко О. Г.

Кафедра травматології, ортопедії та нейрохірургії Буковинський державний медичний університет ОКУ «ЛШМД» м. Чернівці.

Актуальність теми. Переважна більшість метаепіфізарних переломів гомілки зі зміщенням (52,8–64,7 %) потребує проведення оперативного лікування для відновлення конгруентності суглобової поверхні. Серед основних факторів, які впливають на результати оперативного лікування переломів одним з найбільш важливих є правильний вибір фіксуєчої конструкції для остеосинтезу.

Мета дослідження. Провести аналіз результатів оперативного лікування метаепіфізарних переломів гомілки, визначити найбільш оптимальний тип, дизайн та матеріал фіксатора в залежності від характеру перелому.

Матеріали і методи. Вивчено результати оперативного лікування пацієнтів з переломами гомілки, що знаходилися на стаціонарному лікуванні у відділі травматології для дорослих університетської клініки лікарні швидкої медичної допомоги м. Чернівці в 2015 р.

Результати та обговорення. Оперативне лікування було проведено у 107 пацієнтів з переломами гомілки, з них відкриті переломи були у 20 хворих, яким проведено остеосинтез стержневими апаратами зовнішньої фіксації (18 випадків) та спице-стержневими апаратами (2 пацієнти). У 67 хворих з закритими метаепіфізарними переломами було проведено внутрішню фіксацію перелому. З приводу переломів проксимального метаепіфізу оперовано 26 хворих, дистального метаепіфізу 41 хворий. Остеосинтез пластинами з кутовою стабільністю гвинтів проведено у 24 хворих, без кутової стабільності у 19 хворих, гвинти застосовано у 21 випадку, спиці у 20 випадках. Біодеградуєчі імпланти – гвинти і штифти застосовувалися у 3 пацієнтів. Зовнішня іммобілізація після остеосинтезу металевими і полімерними гвинтами проводилась 5–6 тижнів. Осьове навантаження дозволялося після зрощення перелому, в середньому через 10-12 тижнів після оперативного втручання. Добрі і задовільні результати отримано в 94,03 % випадках, серед ускладнень – вторинне зміщення у 1 хворого після металоостеосинтезу гвинтами, внаслідок порушення іммобілізаційного режиму, поверхнєве інфікування м'яких тканин та фліктени після остеосинтезу металевими пластинами у 3 пацієнтів.

Висновки. Пацієнтам з метаепіфізарними скалковими переломами, переломами обох виростків гомілки (Т, У-подібними переломами) та у випадках ізольованого перелому виростків гомілки з значною площею суглобової поверхні фрагменту слід проводити остеосинтез пластинами і гвинтами з кутовою стабільністю, з уведенням у діафізарну частину блокуючих кортикальних гвинтів, а в метафізарну частину блокуючих спонгіозних гвинтів.

У хворих з відривними та краєвими переломами, переломами кісточок гомілки, ізольованими переломами медіального чи латерального виростка гомілки доцільно проводити фіксаційний остеосинтез невеликими конструкціями (спицями, пінами, гвинтами) з накладанням зовнішньої іммобілізації. Методика операції і післяопераційний період при застосуванні біодеградуєчих гвинтів аналогічна металоостеосинтезу і дозволяє досягти надійної фіксації перелому. Особливістю методики закритого остеосинтезу є те, що біодеградуєчий гвинт нерентгенконтрастний, тому ми рекомендуємо проводити остеосинтез канюльованими гвинтами, що вводяться під ЕОП контролем по направляючій спиці Кіршнера. Дана методика дозволяє проводити остеосинтез малоінвазивно, а в подальшому не потрібна повторна операція по видаленню фіксатора. Відсутність повторної операції при застосуванні полімерних фіксаторів зменшує психологічну травму пацієнта та загальні терміни непрацездатності в середньому на два тижні.